

ВЈЕРУЈЕМ У СЕБЕ

Сви ми имамо снове које желимо да остваримо или циљ који желимо да испунимо. Да ли тај циљ има везе са послом, школом, љубави или било чиме другим, није битно. Битно је да имамо тај сан који нас мотивише да идемо даље и да га једног дана остваримо. Али, ако не иде све онако како смо замислили, никада не смијемо мијењати циљ до ког желимо доћи, већ план до остварења тог циља. Исто тако, на том путу постоје препреке, постоје ризици које треба да узмемо, постоје и избори. Некад ћемо изабрати погрешну страну, односно, направит ћемо грешку. Та грешка са собом носи посљедице и лекције, али уколико нам је стало до онога што желимо, прихватићемо и то. Људски је гријешити. Сви гријеше, па чак и наши највећи идоли, особе које сматрамо боговима. Проблем је када знамо да само направили грешку и не узети то за лекцију, јер ће можда баш та грешка, та лекција одредити какав ћемо човјек бити. Ја бих ово упоредила са бављењем спортом. Што више се бавимо одређеним спортом, уколико га заиста волимо и уколико вјерујемо у себе, играћемо боље. Опет, постоје особе које играју против нас, особе којима је драго када губимо. И уколико смо искусни, научили из грешака, неће нам бити тешко побједити их. Уз на су и особе које су у нашем тиму, на нашој страни и које се заједно са нама радују успјеху. Да би се циљ остварио треба имати наду. Али, није само нада довољна за остварење циља. Поред ње потребни су упорност, труд и вјеровање у себе. Чак и да се тој циљ чини као превелик залагај, уколико то стварно и искрено желмо, ништа, али баш ништа није превелико, превисоко или немогуће.